

Sygn. akt II AKa 175/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Piotr Schab

Sędziowie SA Anna Zdziarska

SR (del.) Dariusz Drajewicz (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2020 r.

sprawy

1. M. M.,

córki T. i D.,

urodzonej w dniu (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

2. P. S.,

syna R. i E.,

urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 2 grudnia 2019 r. sygn. akt V K 31/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej M. M. w postępowaniu apelacyjnym;

III. zasądza od oskarżonej M. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie apelacyjne, w tym opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych;

IV. *zasądza od oskarżonego P. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie apelacyjne, w tym opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 175/20</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt V K 31/17

1.2. ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. ***Granice zaskarżenia***

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut apelacji obrońcy oskarżonej M. M.: obrazy przepisów postępowania, tj.: - art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na uznaniu, że oskarżona podjęła środki zmierzające w sposób bezpośredni do zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego, podczas gdy żaden z dowodów nie daje podstaw do uznania, iż oskarżona sięgnęła po saszetkę z pieniędzmi należącą do D. S. oraz	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do uznania za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego w zakresie tego, że oskarżony „przystawił mu nóż do szyi”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Za chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Zasada in dubio pro reo jest skierowaną do organów postępowania dyrektywą nakazującą rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że do naruszenia tej zasady doszłoby wówczas, gdyby sąd a quo stwierdził istnienie nie dających się usunąć wątpliwości - najczęściej natury faktycznej - a mimo to nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2010 r., SNO 15/10, LEX nr 1288796). O obrazie art. 5 § 2 k.p.k. nie może więc być mowy w sytuacji, gdy - jak w rozważanej sprawie - podnoszony zarzut wiąże się z wątpliwościami deklarowanymi przez stronę, a nie ze stwierdzonymi przez sąd, a ponadto rzecz sprowadza się nie do nieusuwalnych wątpliwości, a do oceny dowodowej, których treść legła u podstaw poczynionych ustaleń faktycznych, a prawidłowości tej oceny apelujący nie zakwestionował skutecznie, przyznając zresztą w treści uzasadnienia apelacji, że z treści zeznań pokrzywdzonego wprost wynika, że widział on, jak oskarżona sięga po saszetkę z pieniędzmi.</p>		

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się także obrazy art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść osoby oskarżonej, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53). Warunek ten został w przedmiotowej sprawie spełniony. To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a w środku odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez sąd pierwszej instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe. W realiach rozpoznawanej sprawy, apelujący nie wykazał, aby sąd a quo, uznając za wiarygodne twierdzenia pokrzywdzonego o przyłożeniu mu noża do szyi przez oskarżonego, przekroczył wytyczone w art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen i wkroczył w sferę ich dowolności. Opis zdarzenia przedstawiony przez pokrzywdzonego jest rzeczowy i wynika z logiki rozwoju sytuacji, a nadto znajduje potwierdzenie w relacjach świadków wskazanych

przez sąd pierwszej instancji, także tych którym zdarzenie to pokrzywdzony zrelacjonował. W tych warunkach nie sposób uznać, aby sąd a quo naruszył zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, dając wiarę zeznaniom pokrzywdzonego. Analiza akt sprawy potwierdza bowiem słuszność stanowiska przyjętego przez ten sąd.

Obrońca oskarżonej nie wykazał także, że został naruszony art. 410 k.p.k., w szczególności nie wskazał żadnych dowodów, które zostały przez sąd pierwszej instancji ujawnione, lecz pominięte przy wyrokowaniu, bądź zostały uwzględnione, bez ich ujawnienia na rozprawie. Autor apelacji błędnie upatruje naruszenie powyższego przepisu przez pryzmat niewłaściwej – w jego mniemaniu – oceny depozycji pokrzywdzonego, którego to zarzutu nie można wiązać z naruszeniem art. 410 k.p.k., a jedynie z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k., który został wyżej omówiony i okazał się nietrafny. Wobec powyższego, także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. w konsekwencji nie zasługuje na uwzględnienie.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonej.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonej M. M.:</p> <p>błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżona M. M. kierowała groźby pozbawienia życia pod adresem pokrzywdzonego, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie tego wniosku; - oskarżona M. M. usiłowała przywłaszczyć saszetkę z pieniędzmi w kwocie 280 złotych na szkodę pokrzywdzonego, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie tego wniosku; - oskarżony P. S. przyłożył pokrzywdzonemu nóż do gardła podczas jazdy taksówką, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie tego wniosku. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zasadne jest twierdzenie skarżącego, że zgromadzony materiał dowodowy, wskazany w treści uzasadnienia nie pozwala na wyprowadzenie wniosku, że oskarżona M. M. kierowała groźby pozbawienia życia pod adresem pokrzywdzonego. Jednakże to wadliwe ustalenie pozostaje bez znaczenia dla powodzenia apelacji, jako że zarzucany błąd w ustaleniach faktycznych może</p>		

być jedynie wówczas skuteczny, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), a tego w niniejszej sprawie nie można stwierdzić. Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, że współdziałający sprawcy łącznie, a nie każdy z osobna, muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz aby prowadziła do tego suma ich zachowań, zwłaszcza przy tzw. przestępstwach dwuetapowych, do których należy m.in. przestępstwo rozboju. W zależności bowiem od przyjętego podziału ról poszczególne etapy mogą być wykonywane przez jednego ze współdziałających, a inne przez drugiego. W warunkach niniejszej sprawy, kiedy jeden ze współsprawców stosuje groźbę i posługuje się nożem (jak w wypadku oskarżonego), a drugi usiłuje rzecz zabrać (jak w wypadku oskarżonej), to ich działanie winno być kwalifikowane jako przestępstwo rozboju. Innymi słowy, groźba może być dokonana zarówno przez sprawcę kradzieży, jak i przez inną osobę ze sprawcą kradzieży współpracującą (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r., V KK 206/18, Legalis). Omawiany zarzut jest chybiony.

Zarzuty odnoszące się do kwestii przywłaszczenia saszetki z pieniędzmi i przyłożenia pokrzywdzonemu noża do gardła stanowią powielenie zarzutów stawianych przez obrońcę w ramach zarzutów obrazy przepisów postępowania i zagadnienia te zostały omówione podczas ich analizy przedstawionej wyżej, a

<p>zatem zarzuty te są także chybione. Dodatkowo wskazać należy, że istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie polega – jak błędnie przyjmuje obrońca w przedmiotowej apelacji – na odmiennej ocenie materiału dowodowego i forsowaniu poglądu odnośnie do własnej oceny okoliczności sprawy, zamykającego się w gołosłownych tezach, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywieść, iż oskarżona jest winna zarzucanego jej czynu. Takie twierdzenie sprowadza się do samej polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego P. S.: obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 i 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego i posłużenie się nieobiektywną wybiórczą oraz dowolną oceną z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> - uznanie, że oskarżony dopuścił się usiłowania rozboju na pokrzywdzonym, kierowania gróźb karalnych, na które wskazują świadkowie nieobecni przy zdarzeniu, „a wiedzę czerpali od pokrzywdzonego, W. W. i E O.-P.”; - uznanie, że oskarżony przyłożył pokrzywdzonemu nóż do gardła, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, w szczególności dokumentacja fotograficzna pojazdu pokrzywdzonego i zabezpieczony tam krwawy ślad potwierdza wersję oskarżonego, że nie przestawił on noża do szyi pokrzywdzonemu tylko pokazał go na wysokości przestrzeni między siedzeniami; - uznanie, że oskarżony „chciał okraść pokrzywdzonego” pomimo tego, że pokrzywdzony wykonał kurs dłużą trasą i nie wydał reszty, a co zatem idzie strony „pokłóciły się o trasę przejazdu” i zamiarem oskarżonych było odzyskanie reszty. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty nie są trafne. Przepis art. 4 k.p.k., którego naruszenie usiłuje wykazać obrońca, formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Zarzut obraży tego przepisu nie może być jednak podstawą środka odwoławczego, jako że przepis ten zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania</p>		

uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 r., II KK 275/07, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 200). Dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, Legalis). Wobec powyższego, przyjmując należy, że apelujący, poszukując trafności swej apelacji, zmierza do wykazania obrazy art. 7 k.p.k.

Wbrew argumentacji przytoczonej przez obrońcę oskarżonego, sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. W szczególności, apelujący nie zdołał zakwestionować prawidłowości oceny dowodowej świadków nieobecnych przy zdarzeniu, a zatem tzw. świadków ze słyszenia. Nie istnieje żadna zasada dowodowa, która nakazuje odrzucić zeznania świadka ze słyszenia. Dowodem może być zarówno świadek, który widział zdarzenie (ex visu), jaki i świadek, który o przebiegu zdarzenia usłyszał od innej osoby (ex auditu). Ustawodawca nie wprowadza żadnych norm nakazujących wartościowanie zeznań obu tych kategorii świadków, czy wręcz odrzucenie depozycji złożonych przez tego drugiego. Podlegają one ocenie tak, jak każdy inny dowód, zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Ocena zeznań kwestionowanych w zarzucie świadków, którą przeprowadził sąd a quo, uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, jak tego wymaga art.

7 k.p.k. Apelujący nie zdołał zakwestionować wiarygodności tych zeznań. Samo twierdzenie, że jest to świadek ex auditu nie stanowi samodzielnej podstawy do uznania, że zeznania świadka są niewiarygodne. Tym samym nie zachodzą okoliczności pozwalające na uznanie trafności zarzutu apelującego.

Nie można też przyjąć, że - jak twierdzi skarżący - błędna jest ocena dowodów wskazujących na to, iż oskarżony przyłożył pokrzywdzonemu nóż do gardła. Jak wnioskować z treści zarzutu należy, zdaniem skarżącego należało uznać za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, że nie przestawił on noża do szyi pokrzywdzonemu tylko pokazał go na wysokości przestrzeni między siedzeniami, do czego ma prowadzić zawartość dokumentacji fotograficznej pojazdu pokrzywdzonego i zabezpieczony tam krwawy ślad. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania konkretnych błędów w sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiających w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., SNO 7/18, LEX nr 2531297). Ani odwołanie się do dokumentacji fotograficznej, ani do miejsca położenia krwawego śladu, nie dostarcza żadnych argumentów przeczących treści zeznań pokrzywdzonego i jednocześnie potwierdzających wersję oskarżonego. Przyjęcie tezy, że oskarżony w trakcie jazdy okazał nóż i wypowiedział groźby pozbawienia życia w innym celu niż doprowadzenie do zaboru mienia, którego usiłowanie później nastąpiło, stanowiłoby ocenę naruszającą zasady prawidłowego

rozumowania i doświadczenia życiowego, a zatem ocenę prowadzącą do obrazy art. 7 k.p.k. Nadto, co już podnoszono oceniając apelację obrońcy oskarżonej M. M., opis zdarzenia przedstawiony przez pokrzywdzonego jest rzeczowy i wynika z logiki rozwoju sytuacji (posłużenie się nożem oraz wypowiedzenie gróźb przez oskarżonego, a następnie usiłowanie zaboru saszetki z pieniędzmi przez oskarżoną), znajdując także potwierdzenie w doświadczeniu życiowym oraz w relacjach innych świadków, tych będących obserwatorami zdarzenia i tych, którym oskarżony zrelacjonował jego przebieg. Innymi słowy, skarżący nie wykazał, aby ocena każdego z tych dowodów zawierała wady, skutkujące naruszeniem art. 7 k.p.k.

Nie sposób uznać, że apelujący zdołał zakwestionować prawidłowość wyroku przez pryzmat zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. w zarzucie, który sprowadza skarżący do kwestionowania uznania tego, że oskarżony chciał okraść pokrzywdzonego pomimo tego, że pokrzywdzony wykonał kurs dłużą trasą i nie wydał reszty, a co zatem idzie – jak twierdzi obrońca – strony „pokłóciły się o trasę przejazdu” i zamiarem oskarżonych "było odzyskanie reszty". Z takiej treści zarzutu nie wynika nawet odnośnie do oceny których dowodów, sąd a quo naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów. Taki zarzut należy uznać za oczywiście bezzasadny. Po pierwsze, ani przejazd dłużą trasą, ani spór o tę trasę, ani niewydanie "reszty" samoczynnie nie wyklucza prawidłowości oceny dowodów, w rozumieniu art. 7 k.p.k., której wynik stanowi zaskarżone rozstrzygnięcie. Po drugie, zarzut obrazy

<p>przepisów postępowania powinien być sformułowany precyzyjnie przez podmiot kwalifikowany. Jako niedopuszczalny uznać należy zarzut skonstruowany w sposób ogólnikowy, a zatem bez określenia dowodów, których ocena ma naruszać zasadę wyrażoną w art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy nie ma obowiązku uzupełniać środków odwoławczych i poszukiwać uzasadnień zarzutów apelacyjnych, jako że w ten sposób naruszyłby zasadę obiektywizmu, okazując zainteresowanie korzystnym rozstrzygnięciem dla tej strony apelującej. Brak wykazania na czym polega naruszenie powołanego przepisu i w jaki sposób to naruszenie wpłynęło na treść wyroku, skutkuje uznaniem zarzutu za bezzasadny i to w sposób oczywisty.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uznanie oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie kary pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności lub uchylene wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.</p>		

<p>3.4.</p>	<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego P. S.:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przez ustalenie, że oskarżony posiadał nóż i nim się posłużył oraz kierował groźby karalne wobec pokrzywdzonego, podczas gdy zeznania pokrzywdzonego i świadków wskazują, że oskarżony znalazł nóż w pojeździe pokrzywdzonego i okazywany mu nóż wywołał w nim nieadekwatne i niezasadne poczucie zagrożenia, mimo braku śladów na szyi pokrzywdzonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych stanowi skutek naruszenia przepisów postępowania, gdyż jeśli sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie zasady wynikające z przepisów procesowych, to nie powinien poczynić wadliwych ustaleń faktycznych (por. np. W. W., Zasady formułowania zarzutów apelacyjnych w obowiązującej procedurze karnej, Prok. i Pr. 2010, Nr 6, s. 46). Skoro skarżący nie wykazał, aby sąd pierwszej instancji, oceniając zebrane dowody, dopuścił się obrazy przepisów postępowania (w tym powołanych w apelacji art. 4 i art. 7 k.p.k.), a ustaleń nie dokonano sprzecznie z treścią tak ocenionych dowodów, to nie można przyjąć, że stan faktyczny w tym zakresie ustalono błędnie. Co więcej, okoliczność, że oskarżony posiadał nóż wynika z wyjaśnień samego oskarżonego, zaś okoliczność, że tym nożem się posłużył i kierował groźby pozbawienia</p>		

<p>życia w stronę pokrzywdzonego wynika z zeznań pokrzywdzonego. Prawdowości oceny tych zeznań skarżący nie zakwestionował w ramach zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. W tym stanie nie sposób stwierdzić błędu w ustaleniach faktycznych, skoro sąd nie dokonał ustaleń sprzecznie z treścią dowodu uznanego za wiarygodny.</p>	
Wniosek	
<p>Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uznanie oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie kary pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności lub uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w całości zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody opisane w pkt. 3 niniejszego uzasadnienia.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.1.7. <u>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Stosownie do art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 4 ust. 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 in fine rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądzone na rzecz adwokata A. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej M. M. w postępowaniu apelacyjnym.
III i IV	Sąd nie znalazł podstaw przemawiających za zwolnieniem oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne. Ustawodawca statuuje zasadę ponoszenia kosztów sądowych przez oskarżonego (art. 627 k.p.k.). Jej przełamanie wymaga wystąpienia przesłanek, o którym mowa w art. 624 § 1 k.p.k. Stosownie do brzmienia tego przepisu, sąd "może zwolnić" od zapłaty kosztów sądowych, a więc zwolnienie nie następuje obligatoryjnie, lecz tylko fakultatywnie w oparciu o swobodną ocenę orzekającego sądu. Przepis art. 624

§ 1 k.p.k. wymaga zatem wykazania przez stronę ubiegającą się o zwolnienie od kosztów sądowych tych przesłanek, które w treści wskazanego przepisu, jako konieczne ustawodawca przewidział (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 lipca 2018 r., II AKa 234/18, LEX nr 2612790; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r., WZ 5/17, LEX nr 2297434). W warunkach niniejszej sprawy takich przesłanek nie wykazano. Co więcej, oskarżonych powinny obciążać finansowe konsekwencje ich działalności przestępczej.

Koszty sądowe, które zostały zasądzone od oskarżonych, obejmują, poza wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa, także opłatę (art. 616 § 2 k.p.k.). Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, mając na uwadze, że apelacje wniesione na korzyść oskarżonych nie zostały uwzględnione oraz stosownie do wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności (3 lata), wymierzono każdemu oskarżonemu za postępowanie apelacyjne opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych.

7. **PODPIS**

Piotr Schab

Anna Zdziarska Dariusz Drajewicz (spr.)

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej M. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana